

РЕШЕНИЕ

№ 69

гр. К., 02.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – К., ПЕТИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: НЕЙКО Г. НЕЙКОВ

при участието на секретаря ДЕТЕЛИНА ИВ. ДИМИТРОВА
като разгледа докладваното от НЕЙКО Г. НЕЙКОВ Гражданско дело № 20215510102557 по описа за 2021 година

Производството е по иск за делба и е във втората си фаза след допускането на делбата.

По реда на чл.346 от ГПК съдът е сезиран с претенции по чл.12 ал.1 и чл.12 ал.2 от ЗН от страна на ответницата Т.Х. чрез процесуалния ѝ представител адв.Кр.Г.. В подадената в с.з. писмена молба се излагат подробни твърдения за направени от нея подобрения в допуснатия до делба имот в с.В. общ.П.Б.. На база на така направените подобрения и поради обстоятелството, че тя не била възнаградена по друг начин от наследодателя, ответницата претендира като компенсация за приноса ѝ в увеличението на наследствената маса, да получи в собственост имота в с.В.. Алтернативно, ако не ѝ бъде признато правото по чл.12 ал.2 от ЗН, ответницата Х. претендира да ѝ бъдат присъдени извършените от нея подобрения в имота на стойност 28 000 лв. В края на молбата си прави също искане, при извършването на делбата недвижимият имот в с.В. да се постави в неин дял и собственост.

Срещу така направените претенции на ответницата, ищците К.И.И. и М.И.И. чрез процесуалния си представител адв.Н.М. правят възражение за погасителна давност по претенциите на ответницата за стойността на извършените подобрения, което мотивират с обстоятелството, че ответницата имала качеството на съпруга едва от м.декември 2018г., а преди това, макар да съжителствала с наследодателя И. И., тя имала качеството на трето лице по отношение на извършваните подобрения, които били извършени най-късно до 2010г., съответно откогато е започнала да тече и давността за евентуална нейна претенция за извършени подобрения.

В хода на производството бяха събрани гласни доказателства, бяха приети писмени такива и бяха допуснати, изготвени, докладвани и приети две съдебни експертизи.

От така събраните доказателства се установява следното:

От показанията на св.Ш.Ю. става ясно, че той имал строителни познания и

екип от около 5 човека, с които извършвали строителни услуги. Той разказва, че в допуснатия до делба селски имот в с.В. са извършени множество подобрения: свидетелят говори за възстановяване на покрива, за мазилки вътре, за зидарии, за измазване отвътре и отвън; за терасиране на двора; за направа на ограда от запад на къщата; за направа на навес от западната страна на къщата, за покрив на навеса и нещо като гараж; изградена била тераса, плоча на горния етаж, терасата се получила над празното пространство пред стълбището; облекли построеното с гранитогрес; конструкцията била бетонна, а над нея направили дървена конструкция с керемиди; кирпичената стена на къщата била досъборена и направена с бетон и тухли; получило се помещение като изба; теракот бил реден в банята, ламиниран паркет - в хола, в антрето също теракот; в лятната кухня била направена зидария, измазване отвътре и отвън, монтиране на две врати, голяма и малка, смяна на прозореца с ПВЦ; в антрето бил поставен теракот; от запад на двора свидетеля направил тухлена ограда от бетонови блокчета.

Според свидетеля Ш.Ю. работата продължила няколко години. Началото той отнася към 2005 година, откакто се е запознал с тях, а към края на есента на 2007г. било направено последното плащане към него. Свидателят не си спомня дали са правени ремонти през 2008 година. По думите на свидетеля „Изплащането ставаше на няколко етапа”. Сава ясно, че описаните подобрения са извършвани поетапно, съответно са заплащани поетапно. За две от плащанията свидетелят си спомня, че ответницата Т.Х. давала на И. И. плик, с който той от своя страна плащал на свидетеля. Това според свидетеля били по-големите плащания – от 5000 и 4800лв. За останалите плащания свидетелят няма спомен. С част от парите свидетелят бил купувал строителни материали.

Св.Ш.Ю. още си спомня: „Т. споделяше, че ще тегли кредит”, както и че преди ремонта къщата не била обитаема, била полусъборена, а докато течал ремонта, И. и Т. пътували от К.. Свидателят посочва местоработата на И. И. към онзи момент – завод „*****”.

От показанията на свидетелката Т.Н. се установява, че тя живее наблизо до имота в с.В.: „на *** метра сме”; познава Т. от много години. През 2002-2003г. купили стара къща на главната улица на центъра на селото, която била пред събаряне. Дълго време я правили и много труд и средства вложили в нея. На къщата работил свидетеля Ш.. Така жилището станало като ново, обзаведено съвременно, имало хладилници, дивани, перални, всичко необходимо, теракоти, ламинати, килими, имало пълно обзавеждане, прибори за хранене, чаши, чинии. Свидателката не помни точно кога е приключил ремонта, но според нея е приключил преди повече от 10 години и още тогава И. и Т. са се преместили да живеят постоянно в имота в с.В. – „Те живееха там, правиха я за тях, да си карат там старините.”

След това свидетелката осветлява здравословното състояние на общия наследодател И. – той бил в началото здравословно добре, но след това започнало да се влошава състоянието му. Имал кръвно, движел се трудно, трудно се качвал в колата. Съпругът на свидетелката бил фелдшер, на когото са се обаждали във връзка със здравословните проблеми на И..

Свидателката заявява, че през последните години Т. много се е грижела за И.. Свидателката не познава децата на И. – ишците.

От заключението на назначената съдебно-техническа експертиза, изпълнена от вещото лице инж.П.Р. става ясно, че двата, допуснати до делба имота са неподеляеми: селският имот няма лице, за да бъдат образувани два

самостоятелни имота; апартаментът също не отговаря на изискванията за образуване на две самостоятелни жилища.

За селския имот в с.В. вещото лице посочва средна пазарна цена от 21900лв. в това число и дворното място. Подобренията в този имот вещото лице оценява на 19782,96лв. Близките стойности на тези две величини вещото лице обяснява така: „Това значи нерационално вложени средства. Пазарът в това село не е голям. Можеш да вложиш много средства, но това не означава, че ще ги възвърнеш”.

Посочената от вещото лице инж.Р. средна пазарна цена от 21900лв. включва в себе си извършените подобрения. Средната пазарна цена на имота без подобренията вещото лице определя на 13770лв. в това число и дворното място. Следователно сторените подобрения са увеличили пазарната стойност на имота от 13770лв. на 21900лв., или с 8 130лв. С толкова е нараснала средната пазарна цена на имота вследствие направени в него подобрения за 19 782,96лв.

От заключението на назначената съдебно-икономическа експертиза, изпълнена от вещото лице И.Н. е видно, че движимите вещи, намиращи се в имота в с.В., общо четиридесет и една на брой, са на обща стойност 4859 лв., а движимите вещи, намиращи се в апартамент в К., общо четири, са на стойност 1200лв.

Съдът съобразява обстоятелството, че за четирите вещи, намиращи се в апартамент в гр.К. ответницата Х. представи писмени доказателства, удостоверяващи нейната собственост върху тях – те са придобити на нейно име преди сключването на брака, следователно са нейна лична собственост и не попаднат в предмета на делбата на наследеното от И. И. имущество. За тях съдът не дължи произнасяне.

Съдът отделя специално внимание на представената от ответницата Т.Х. банкова спестовна книжка, представена в две части. С нея се доказва, че ответницата Х. е получила и притежавала сумата от 5000лв. Тя е постъпила в банковата й сметка на 28.05.2008г. На същия ден ответницата е изтеглила сумата от 4980лв. (4950 + 30 лв.) и е разполагала с тази сума в брой. Банковия спестовен влог показва движение още четири години - до 2012 година. В този период притежание на суми, по-големи от 125 лева банковата сметка не потвърждава.

При така събраните доказателства и установени факти съдът прави следните правни изводи и разсъждения.

Общият наследодател И. И. и ответницата Т. Х. са били във фактическо съжителство от 2002-2003г, видно от показанията на св.Н.. В периода на тяхното фактическо съжителство са били извършени подобрения в притежавания от по-рано селски имот на И. в с.В.. Всички или почти всички подобрения физически са извършени от св.Ш.Ю. в периода от 2005-та до края на 2007 година, видно от показанията на този свидетел. Докато са правени подобренията, И. и Х. са живели в гр.К. и са пътували до с.В.. Според св.Н. те са се преместили в с.В. преди повече от десет години, когато са обзавели имота си с всичко необходимо за живеене. На *****г. И. и Х. сключват граждански брак, при което ответницата придобива качеството на съпруга, прибавяйки фамилното име на съпруга си към своето фамилно име, и от този момент става евентуален негов наследник, какъвто статут до този момент тя не е имала.

Няма точни данни за това кога здравословното състояние на И. се е влошило – дали преди сключването на брака или след тази дата, но на *****г., малко

повече от година след сключването на брака той умира, оставяйки като наследници своите синове-ищците и своята съпруга-ответницата Х..

От проследяването на тази хронология на събитията е видно, че подобренията, извършени в селския имот в с.В. са извършени в период, в който ответницата Х. е била само Х. и не е била съпруга на общия наследодател И. И.. Следователно към онзи момент тя е имала качеството на трето лице по отношение на неговите имоти, а не на съпруга и евентуален наследник.

Правата на подобрителя на чужд имот са уредени в чл.73 и 74 от ЗС. Добросъвестният подобрител е този, който има съзнанието, че подобрява свой собствен имот без да знае, че по някаква причина имотът не е негов. Недобросъвестен подобрител е този, който подобрява чужд имот със съзнанието, че имотът е чужд за него, а не негов. Във втората хипотеза се намира ответницата, защото тя знае, че имотът е собственост само на И. И.. Недобросъвестният подобрител има право на по-малката от двете суми - измежду сумата на направените разноски за подобренията и сумата, с която се е увеличила стойността на имота вследствие на тези подобрения – чл.74 ал.1 от ЗС, а ако собственикът е знаел и не е се е противопоставил на извършването им, то подобрителят има правата по чл.72 от ЗС – така разпорежда чл.74 ал.2 от ЗС. В конкретния случай всички подобрения в имота на И. са оценени от вещото лице на 19 782,96лв., а сумата, с която се е увеличила пазарната стойност на имота вследствие на тези подобрения е 8 130лв., която е разликата между 21900лв. и 13770лв.

Страните не спорят, че подобренията в имота са правени по време на фактическото съжителство на И. и Х., а не по време на брака им. Тук същественият за спора въпрос, на който трябва да се даде отговор е: дали важи принципа за общност върху извършените подобрения поради простия факт на съжителството на И. и Х.. Положителният отговор на този въпрос би освободил съда от задължението да изследва и определя точния принос на всеки от двамата в тези подобрения. Съдът приема, че принципът за общност, който важи за съпрузите при придобиването на вещни права по възмезден начин по време на брака, не важи за несъпрузите фактически съжителите – това е така по аргумент от чл.4 ал.1 от СК и аргумент от обратното основание на чл.21 ал.1 от СК, въвеждащ оборимата презумпция за възникване на СИО. По изключение, до правно положение, наподобяващо последиците от този принцип би могло да се стигне само ако съжителите подобряваха свой общ, закупен при равни дялове имот, с общи средства. В случая обаче имотът в с.В. е собственост само на наследодателя И. – придобит е от него на 13.10.2000г. с нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот ***** дело № *** от 2000г. на нотариус П.К., вписан под №*** в регистъра на Нотариалната камара. По тази причина няма съмнение, че нуждата и ползите от извършените подобрения, доколкото ги има, рефлектират само в неговия патримониум, освен ако не бъде доказано по несъмнен начин, че едно трето лице, каквото се явява по отношение на тях ответницата Х., ги е извършило със свои средства. Иначе казано съдът приема, че в отношенията между съжителстващите лица не намира приложение разместващата доказателствената тежест презумпция, съставляваща част от регламентацията на имуществените отношения между съпрузи. Затова и изхождайки от обичайното житейско правило, че всяко лице извършва плащания със средства, които са лично негово притежание, то когато това не е така, тежестта да докаже нещо различно при условията на пълно и главно

доказване е за лицето, което твърди, че плащането не е извършено по обичайния начин и със средства, които са собственост на извършИ. това действие, а със средствата на твърдящия противното. Иначе казано ако някое друго лице, различно от собственика на имота твърди, че е участвало със свои средства в подобряването на имота, то трябва да докаже кои подобрения са направени с негови средства, какъв е размера на вложените от третото лице средства и с каква сума е нараснала пазарната стойност на имота вследствие на тези подобрения извършени с негови средства, както и дали собственикът е знаел и е бил съгласен с извършването им от третото лице – с цел ползване на правата по чл.72 от ЗС, а не прилагане на тези по чл.74 ал.1 от ЗС. При изграждането на тези си изводи съдът изхожда и от мотивите на Р-65 / 18.05.15г. по гр.д.7088 / 14 г. на ВКС.

На база на изложените правни изводи следва да се отговори на въпроса дали така извършените и описани от св.Ш.Ю. подобрения, оценени от вещото лице на 19 782,96лв., са извършени със средства само на ответницата Х.. Съдът съобрази представената от ответницата спестовна книжка, удостоверяваща притежанието на сумата от 5000 лв. на 28.05.2008г. на собствено основание, тъй като са от отпуснат банков кредит. Съдът приема, че ответницата е получила кредит от банка, тъй като това е първата сума, която се появява в нейната спестовна книжка при издаването ѝ от банката и веднага, в същия ден – на 28.05.2008г. ответницата е изтеглила в брой общо сумата от 4980 лв. Съдът съобрази и периода на извършените подобрения, посочен от св.Ю., който е от 2005 година до есента на 2007 година. Съдът съобрази също бъдещото време, което използва в изказа си свидетеля Ю.: „Т. споделяше, че ще тегли кредит”. Това означава, че пред свидетеля са изказани намерения за теглене на кредит, но че свидетелят не е бил съвременник на самото получаване на кредита. До който впрочем извод води и съпоставката на датите и периодите, посочени по-горе: процесът на извършване на подобрения е завършил с последното плащане към св.Ю. през есента на 2007г., а ответницата Х. е разполагала със свои лични средства половин година по-късно – едва на 28.05.2008г. Съдът приема, че парите на ответницата Х. са вложени по-скоро в обзавеждането на имота, последвало сторените вече подобрения. В този смисъл са и твърденията на свидетелката Н.: „Това жилище стана ново, обзаведено съвременно, има хладилници, дивани, перални, всичко необходимо, теракоти, ламинати, килими, имаше пълно обзавеждане, прибори за хранене, чаши, чинии”.

Съдът счита, че простият факт на подаването на плика с пари от Х. на И., за който споменава св.Ю., относим към две от няколкото плащания, които са му направени от И., не може да бъде сигурен белег за влагането на лични средства от страна на Х.. Поначало парите в плик са предварително отброени и подготвени, за да съответстват точно на размера на задължението, което са предназначени да погасят чрез плащане. Подаването на плика от едно лице на титуляра, който трябва да извърши плащането, може да е просто обикновен жест на подпомагане и за такъв го приема съда. Както подаването на която и да било вещ не дава основание да се правят категорични изводи за това кое лице е собственик на подаваната вещ, дали това, което подава, или това, на което се подава, или пък някое трето лице, така и в конкретния случай не могат да се градят категорични изводи за притежание на средствата в плика. Още повече, че Х. подава плика на И., а не директно на св.Ю.. Т.е. И. е този, който извършва плащането на св.Ю.. И не само едно плащане – всички плащания са били фактически извършени от И.. В крайна сметка св.Ю. не е

получил нито едно плащане директно от ответницата Х.. Ако средствата са били нейна лична собственост, по-логичното е именно тя да подаде плика директно на св.Ю.; но тя го е подала на И., който е платил стойността на поръчаното на св.Ю.. Житейски възможно е парите в плика да са на И., възможно е да са на Х., възможно е и да са общи на двамата в някакво съотношение, известно само на тях, но само заради това, че пликът с парите е бил подаден от Х. на И. и то само в част от случаите, когато е имало плащания към св.Ю., не може с категоричност да се приеме че всички средства в плика са лични пари на Х.. Още повече, че липсва посочен приходоизточник на такива потенциални нейни средства, с изключение на удостоверените пред съда кредитни средства в размер на 5000лв., получени обаче по-късно, едва на 28.05.2008г. Затова съдът не може да приеме (поради липса на презумпция за общност), че част от плащанията към св.Ю. са направени с лични средства на ответницата. Съдът съобразява също и житейския факт, че тегленето на кредит обикновено е последица на липса на лични средства за покриване на житейска нужда. Ако Х. е имала лични средства, то защо ѝ е било да тегли кредит от банка. Факта на ползване на кредит от страна на Х. говори за липса на лични средства към момента на теглене на кредита.

Съдът анализира показанията на свидетелката Н.. Говорейки за И. и Х. тя използва трето лице множествено число: „Много труд и средства вложиха да я направят, дълго време я правиха. Те живееха там, правиха я за тях”. От една страна може да се застъпи становището че използваното от свидетелката трето лице множествено число означава, че и двамата съжителители по равно са се трудили, и двамата по равно са влагали свои лични средства. Но съдът съобразява, че на два пъти тази свидетелка твърди, че И. и Х. са купили къщата в с.В.: „познавам Т. от много години откакто купиха старата къща в с.В., наблизко живеем” и още: „През 2002-2003г. беше. Купиха стара къща, пред срутване.” Тук свидетелката отново използва трето лице множествено число, но твърденията ѝ се опровергават от приетия по делото като писмено доказателство нотариален акт: Покупката на къщата е осъществена през 2000г., а не 2002-2003г. и къщата не е купена от Т. и И., а само от И. И.. По тази причина съдът приема показанията на свидетелката за твърде общи и лишени от конкретика относно лично участие на Х. с нейни лични средства в конкретно извършени подобрения в имота.

Относно наличието на елементите от фактическия състав на чл.12 ал.1 от Закона за наследството, съдът намира следното: не се спори между страните, че ответницата, първоначално в качеството си на съжителка, а след това и в качеството си на съпруга, е живяла заедно с наследодателя И.. Следователно налице е първия елемент от фактическия състав на чл.12 ал.1 от ЗН. От показанията на св.Н. се установява, че в определен момент от живота си наследодателят И. е имал нужда от грижи. Свидетелката твърди, че ответницата се е грижела за И., макар свидетелката да не посочва точно в какво са се изразявали грижите. Тя сочи, че не познава ишците – синовете на И., и не ги е виждала изобщо, и съответно не ги е виждала да се грижат за него. Свидетелката Н. описва част от здравословните нужди на И., както и обстоятелството, че нейният съпруг в качеството си на фелдшер е бил търсен за съдействие. Порази всичко това съдът приема, че е налице и втория елемент от фактическия състав на чл.12 ал.1 от ЗН, вследствие на което ответницата следва да получи на собствено основание обикновената покъщнина, намираща се в имота в с.В., на стойност 4859 лева, заявена като

следва: Обзавеждане: 1 брой диван (тапициран), кухненски шкаф-1бр., шкаф-мивка-1бр., душ-кабина-1бр., лира в банята-1бр., комбиниран бойлер „Дипломат“-1бр., тоалетна чиния-1бр., шкаф-огледало-1бр., хладилник „Върпол“-1бр., шкаф в бокса-1бр., кухненско обзавеждане с мивка алпака-1бр., вградена ел.печка с керамични котлони „Върпол“-1бр.,аспиратор „Конеклиано“-1бр., автоматична пералня „Зануси“-1бр., ъглова спалня с ракла-комплект 1 бр., секция – 1 бр., телевизор „Ел жи“-1бр., климатик „Електролюкс“ – 1бр., ратанов диван – 1бр., и ратанови кресла-2бр., маса за хранене-1 бр., кръгъл персийски килим-1бр., комплект спалня с гардероб-1бр., дървени столове с тапицерия-4 бр., малка холова маса-1 бр., ел.абажули-3бр.; домакински уреди: 4 бр.емайлирани и хромирани тенджери, 3 бр.емайлирани тави, 20 бр.чинии-по 6 бр. за предястие,основна храна,за десерти, 2 бр.салатиери, прибори за хранене-по 12бр. вилици, лъжици, ножове за хранене, лъжички за чай, лъжички за кафе, чаши-12бр.за безалкохолни напитки, 12 бр. за концентрат, миксер „Кроун“, 10 куб.метра дърва за огрев, нарязани и нацепени, пчелен кошер, центрофуга за мед от поцинкована ламарина. Видно от заключението на съдебно-икономическата експертиза следните заявени вещи липсват: нощно шкафче-1бр., 12бр.чаши за вино, пасатор с метален накрайник, а вещта „ел.скара“ е неизползваема. Затова по отношение на тях претенцията на ответницата е неоснователна.

Относно наличието на елементите от фактическия състав на чл.12 ал.2 от Закона за наследството, съдът намира следното: прогласеното от текста на закона право имат лица със статут на сънаследници. Ответницата Х. е сънаследник - тя придобива качеството на потенциален наследник със сключването на брака с общия наследодател на *****Г. и качеството „сънаследник“ след неговата смърт на *****Г. Следователно първия елемент от фактическия състав на правната норма на чл.12 ал.2 от ЗН е налице. Вторият елемент - приживе на наследодателя сънаследникът да е спомогнал да се увеличи наследството, съдът счита, че не е налице. При доказателствена тежест на ответницата Х., не се доказаха конкретни нейни средства и конкретни нейни усИ., вследствие на които наследството да се е увеличило. По делото не се установи дали всичките подобрения в недвижимия имот в с.В. са плод на вложени от общия наследодател средства и дали има някаква част от тях, която да се дължи на вложени лични средства на ответницата. Относно третия елемент – сънаследникът да не е бил възнаграден по друг начин за приноса си в увеличението на наследството. Той също не е налице: не се спори по въпроса, че ответницата Х. и общият наследодател И. са живели съвместно почти 20 години – 18 като съжители и 1 година като съпрузи. В началото на съвместното си съжителство са живели в апартамента на И. в гр.К., а след това в ремонтирания и обзаведен имот в с.В.. Следователно в продължение на 20 години ответницата Х. е живяла в имотите на общия наследодател безвъзмездно. Съдът намира това за форма на възнаграждение по смисъла на правната норма: за грижите, за труда в домакинството, за споделеното време. Общият извод е, че претенцията по чл.12 ал.2 от ЗН на ответницата Х. се явява неоснователна.

Относно претенцията на ответницата Х. да ѝ бъдат присъдени извършените от нея подобрения в имота на стойност 28 000 лв., заявена в молбата ѝ от 17.01.2022г., депозирана в с.з. на същата дата при условията на евентуалност спрямо претенцията ѝ по чл.12 ал.2 от ЗН. Както по-горе беше анализирано – ответницата Х. не е илюстрирала пред съда притежание на лични средства в по-голям размер от 5000лв. Освен това всички подобрения в имота са

оценени за сумата от 19782,96лв. Подобренията са множество, а не се установи в някое от тях да участва сумата от 5000лв., представляваща доказаните в производството лични средства на ответницата. Това е така поради разминаването в периодите, посочено и по-горе – подобренията, извършени от св.Ю. вече са били факт, когато ответницата получава като кредит въпросните 5000лв. Всичко това мотивира съда да приеме, че ответницата не доказва да е участвала със свои лични средства в извършените в имота на И. подобрения.

Поради изложеното, съдът счита за неоснователна и заявената като евентуална, претенция на ответницата Х. по чл.12 ал.2 от ЗН, за присъждане на стойността на подобрения в имота в с.В. в размер на 28 000лв.

Независимо от това съдът дължи произнасяне и по възражението на ишците за настъпила погасителна давност на правата на ответницата за търсене на стойността на подобренията, или увеличението в пазарната стойност на имота, вследствие тяхното извършване. Както и по-горе беше разяснено, подобренията в имота са извършени в период 2005-2007 година, във време, когато ответницата е била само съжителка на общия наследодател, но не и негова съпруга. Тя се явява трето лице за имотите и техния собственик и ако е извършила някакви подобрения в чуждия за нея имот, тя е имала възможност да ги търси по реда на чл.74 от ЗС в ал.1 или 2. Това нейно право е могло да бъде търсено по исков ред от момента на завършване на подобренията, т.е. от 2008г. По аргумент от обратното основание чл.115 ал.(1) б.”в” от ЗЗД, давност между съжителите тече. Съжителят няма статут на съпруг и не може да се ползва от привилегията на посочения текст. Следователно Х. е могла да търси с иск подобренията, ако такива е извършила в имота на И., в рамките на петгодишния общ давностен срок, след изтичането на който нейното право на иск се погасява по давност. Тя не го е сторила в давностния срок. Давността е изтекла преди още Х. да придобие статут на съпруга на общия наследодател на ****г. Поради това, дори същата да е участвала с лични средства в извършването на подобренията, то правото ѝ да търси тяхната равностойност, или увеличената пазарна цена на имота, се е погасило с изтичането на общия петгодишен давностен срок по чл.110 от ЗС. В този смисъл съдът намира възражението на ишците за изтекла погасителна давност за основателно.

Относно заявеното в т.ІІІ от молбата на ответницата от 17.01.2022г., депозирана в с.з. от същата дата, искане за поставяне в дял на ответницата на имота в с.В.. Това искане не е мотивирано с някоя от хипотезите на чл.349 ал.1 или ал.2 от ГПК. Общ елемент за всяка една от тях е сънаследникът да няма собствено жилище. Ответницата Х. не е декларирала пред съда, че няма друго жилище. Тя не е мотивирала и останалите елементи на цитираните текстове. Следователно това искане не може да бъде уважено нито в хипотезата на чл.349 ал.1, нито в хипотезата на чл.349 ал.2 от ГПК. То може да бъде уважено в хипотезата на чл.353 от ГПК, но последната е възможна само ако са налице достатъчен брой имоти за всички съделители. В конкретния случай до делба са допуснати само два недвижими имота, а съделителите са трима. И никои двама не са заявили съгласие да получат в общ дял някой от имотите. При това положение заявената претенция за поставяне в дял на ответницата на конкретен, посочен от нея имот се явява неоснователна.

Водим от горните мотиви, съдът

РЕШИ:

ИЗНАСЯ на ПУБЛИЧНА ПРОДАН следните недвижими имоти:

1. Урегулиран поземлен имот № ***, кв.**** на с. В., утвърден със Заповед №*** от ****г.; площ на УПИ: *** кв.м, собствено място и УПИ: *** кв.м по нот. акт 2000г., собственост на н-ци И. М. И.; Одобрен ПУП Заповед №*** от ****г. и одобрен кадастрален план Заповед №*** от ****г. с описание, съгласно скица *** от 26.05.2021 г., на Община П.Б.; а съгласно Нотариален акт за продажба на недвижим и*****, дело № *** от 2000г.: Дворно място от *** /*****/ кв. метра, съставляващ урегулиран парцел № *** /десети за сто и девет/, по плана на с. В., общ. П.Б., обл. СЗ, ЗАЕДНО с построените в мястото жилищна сграда, стопанска сграда, навес и други подобрения при граници: север-улица, юг-парцел *** И.Т.а и В.Ц., запад- парцел *** Л.Д. и изток-парцел *** Х.Д.М. и

2. Самостоятелен обект в сграда с идентификатор *****, находящ се в гр. К., община К., обл. СЗ по кадастралните регистри, одобрени със Заповед Р****г. на изпълнителния директор на АГКК, последно изменение на кадастралната карта и кадастралните регистри, засягащо самостоятелния обект е от 07.05.2021г., адрес на имот гр. К., бул. „*****“ находящ се на ет. 1 в сграда с идентификатор ***.501.***.5, предназначение жилищна сграда – многофамилна, разположена в поземлен имот с идентификатор ***.501.***, с предназначение на самостоятелния обект: Жилище, апартамент, брой нива на обекта: 1. Посочена в документа площ: ***кв.м, прилежащи части: таванско помещение 40, избено помещение 46, ниво: 1, при съседни самостоятелни обекти в сградата: на същия стаж - ***.501.***.5.27, ***.501.***.5.25, под обекта: няма, над обекта: ***.501.***.5.29, стар идентификатор: няма, съгласно схема № 15-***-07.05.2021 г. на АГКК, а съгласно Договор за продажба на държавен недвижим имот по реда на Наредбата за държавните имоти, сключен на ****г., Апартамент находящ се гр.К., ул. „*****“ кв. Б, представляващ апартамент №26, на 1-ви етаж, построен върху държавна земя, състоящ се от една стая, кухня и сервизни помещения със застроена площ *** кв.м. и с принадлежащите таванско помещение №40 с полезна площ 5,95 кв.м., избено помещение *** с полезна площ 2,90кв.м, с 1,52% идеални части на сградата, при съседи на жилището от долу мазета, от горе-вед.на ПХИ"*****, от юг - АТ, от север - вед. на ПХИ "*****", на избеното помещение—стълбище, на таванското помещение-коридор, които са съсобствени между съделителите К.И.И., ЕГН: *****, постоянен адрес: гр.К., ул. „*****“ №6, ап.2, М.И.И., ЕГН: *****, постоянен адрес: гр.К., ул.„*****“1 и Т. Ж. Х., ЕГН:*****, с постоянен адрес гр.К. бул.„*****“, при равни квоти – по 1/3-една трета идеална част за всеки от тях.

Поставя в дял на съделителката Т. Ж. Х., ЕГН:*****, с постоянен адрес гр.К. бул.„*****“, на основание чл.12 ал.1 от ЗН, намиращата се в имота в с.В. обикновена покъщнина, с оценка 4859 лева, включваща следните вещи: 1 брой диван (тапициран), кухненски шкаф-1бр., шкаф-мивка-1бр., душ-кабина-1бр., лира в банята-1бр., комбиниран бойлер „Дипломат“-1бр., тоалетна чиния-1бр., шкаф-огледало-1бр., хладилник „Върпол“-1бр., шкаф в бокса-1бр., кухненско обзавеждане с мивка алпака-1бр., вградена ел.печка с керамични котлони „Върпол“-1бр.,аспиратор „Конеклиано“-1бр., автоматична пералня „Зануси“-1бр., ъглова спалня с ракла-комплект 1 бр., секция – 1 бр., телевизор „Ел жи“-1бр., климатик „Електролукс“ – 1бр., ратанов диван – 1бр., и ратанови кресла-2бр., маса за хранене-1 бр., кръгъл персийски килим-1бр., комплект спалня с гардероб-1бр., дървени столове с

тапицерия-4 бр., малка холова маса-1 бр., ел.абажули-3бр.; домакински уреди: 4 бр.емайлирани и хромирани тенджери, 3 бр.емайлирани тави, 20 бр.чинии-по 6 бр. за предястие,основна храна,за десерти, 2 бр.салатиери, прибори за хранене-по 12бр. вилици, лъжици, ножове за хранене, лъжички за чай, лъжички за кафе, чаши-12бр.за безалкохолни напитки, 12 бр. за концентрат, миксер „Кроун”, 10 куб.метра дърва за огрев, нарязани и нацепени, пчелен кошер, центрофуга за мед от поцинкована ламарина, като отхвърля претенцията за поставяне в неин дял на нощно шкафче-1бр., 12бр.чаши за вино, пасатор с метален накрайник и ел.скара.

Отхвърля предявените от съделителката Т. Ж. Х., ЕГН:*****, с постоянен адрес гр.К. бул.,***** против К.И.И., ЕГН: *****, постоянен адрес: гр.К., ул. „****” №6, ап.2 и М.И.И., ЕГН: *****, постоянен адрес: гр.К., ул.,*****1, претенции по чл.12 ал.2 от ЗН, за възлагане в нейн дял на имота в с.В., поради приноса ѝ за увеличение на наследството със сумата за извършени подобрения за 28 000 лева в този имот, с които подобрения се е увеличило наследството приживе на наследодателя И. М. И., като неоснователни и недоказани.

Отхвърля иска на съделителката Т. Ж. Х., ЕГН:*****, с постоянен адрес гр.К. бул.,***** за присъждане на подобрения, извършени в имота в с.В., на стойност 28 000лв., като неоснователен и недоказан.

Отхвърля претенцията на съделителката Т. Ж. Х., ЕГН:*****, с постоянен адрес гр.К. бул.,***** по чл.349 от ГПК и по чл.353 от ГПК, за поставяне в неин дял на първия процесен имот в с.В., общ.П.Б., като неоснователна.

Осъжда К.И.И., ЕГН: *****, постоянен адрес: гр.К., ул. „****” №6, ап.2, да заплати държавна такса съобразно дела си в размер на 961,34 лева (деветстотин шестдесет и един лева и 34 стотинки).

Осъжда М.И.И., ЕГН: *****, постоянен адрес: гр.К., ул.,*****1, да заплати държавна такса съобразно дела си в размер на 961,34 лева (деветстотин шестдесет и един лева и 34 стотинки).

Осъжда Т. Ж. Х., ЕГН:*****, с постоянен адрес гр.К. бул.,***** да заплати държавна такса съобразно дела си в размер на 961,34 лева (деветстотин шестдесет и един лева и 34 стотинки)

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано с въззивна жалба пред Старозагорски окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – К.: _____